

Sygn. akt I UZ 9/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)
SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)
SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania W. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 marca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 października 2013 r. zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 6 lipca 2012 r. oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznano W. G. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 sierpnia 2008 r. do 31 grudnia 2014 r. W pozostałym zakresie apelację oddalono.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2014 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego. Wskazał, że wartość ujętego w skardze żądania o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy zamiast przyznanej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego na podstawie art. 118

ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) określa się na podstawie art. 22 k.p.c. Wartością jest różnica w kwotach renty z tytułu całkowitej i częściowej niezdolności do pracy za jeden rok, uzupełniona o wartość odsetek wnikającą ze stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W rozpoznawanej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona przez stronę na kwotę 9.600 zł, niższą od progu określonego w art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

W zażaleniu ubezpieczony, wnosząc o uchylenie postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej, zarzucił naruszenie art. 22 w związku z art. 398² § 1 k.p.c., polegające na wadliwej wykładni i przyjęciu, że wartość przedmiotu zaskarżenia, wskazana przez zastępcę procesowego, stanowi rzeczywistą wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie, podczas gdy odsetki ustawowe, liczone od kwoty należności głównej sprawiają, że przedmiotowa wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 30.000 zł, a to czyni skargę dopuszczalną. Skarżący podniósł, że omyłkowo nie uwzględnił - w ramach podanej kwoty 9.600 zł - odsetek ustawowych od należności głównej (świadczenia rentowego), mimo że zaskarżył wyrok sądu odwoławczego w całości. W ocenie skarżącego, wpływ na dopuszczalność skargi kasacyjnej ma rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia, a nie wartość podana przez stronę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe (art. 398² § 1 zd. drugie k.p.c.) uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia, niezależnie od tego, czy sporne roszczenie dotyczyło ustalenia, ukształtowania, czy świadczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., I PZ 95/01, OSNP 2003 nr 23, poz. 572). W każdym wypadku skarga ta nie przysługuje, jeżeli wartość zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł. O wartości tej decyduje wysokość oddalonego roszczenia pieniężnego ustalona na podstawie reguł ustalonych w art. 19-26 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5

lutego 1998 r., I PZ 69/97, OSNAPiUS 1999 nr 4, poz. 131). Zgodnie z art. 20 k.p.c. nie obejmuje ona odsetek, pożytków i kosztów żądanych obok roszczenia głównego.

W tym stanie rzeczy, mając także na względzie, że wartość przedmiotu zaskarżenia określona w zażaleniu z naruszeniem wskazanych przepisów nie jest wiążąca dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej, orzeczono jak w sentencji (art. 398² § 1 i art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).